

עיריית הרצליה

פרוטוקול ישיבת הוועדה – הסיפור המשותף של הרצליה

ועדה מס' 12

שהתקיימה במרכז נגה

ביום שלישי, ה' בכסלו תשפ"ו, 25/11/25

חברי הוועדה:

נוכחים ה"ה:

יו"ר הוועדה	-	כב' השופטת (בדימוס) הילה גרסטל
מנהל הוועדה	-	מר יהודה בן עזרא
חברת מועצה	-	גב' דנה אורן ינאי
חבר מועצה	-	מר עופר לוי
חבר מועצה	-	מר משה ועקנין
חבר מועצה	-	מר צבי וייס
נציגת ציבור	-	גב' דנה אדמוני
נציג ציבור	-	מר יעקב זינגבוים
נציג ציבור	-	מר יריב דרור
נציגת ציבור	-	גב' מושקה שושן
נציגת ציבור	-	גב' שרה מאירמן
נציגת ציבור	-	גב' תמר רבינוביץ
מזכירת הוועדה	-	גב' אריאלה חגבי

חסרים ה"ה:

חברת מועצה	-	גב' גלילה יבין
חברת מועצה	-	גב' פזית בכר
חבר מועצה	-	מר דניאל צרטוק
נציג ציבור	-	הרב יעקב נקי
נציג ציבור	-	הרב תמיר קסטיאל

הילה גרסטל:

שלום לכולם, אנחנו בפורום לצערי הרב, מצומצם. הצטרפה אלינו חברת הוועדה החדשה, תמר רבינוביץ. אנחנו מאוד שמחים שמכבדת אותנו בנוכחותה. לתמר יש רקורד מאוד מרשים בעשייה ציבורית חיובית התנדבותית בעיר הזאת, שעוד ידובר עליה הרבה. אבל כרגע היא גויסה לנושא החשוב שלנו.

המטרה שלי היום, זה שאנחנו אחרי שעשינו מיפוי של הנושאים, קודם כל, אם למישהו יש איזשהן השגות על החלוקה בין נושאים שבסמכות הוועדה, לבין נושאים שהם בסמכות העירייה, אם מישהו חושב שצריך להזיז מקטגוריה לקטגוריה, אז אני אשמח לשמוע -

מה המטרה של הרישום הזה של סמכות העירייה?

אתם מיפיתם לי, ואני חילקתי את זה, זה הכל נושאים שחברי הוועדה שלחו לי, שחלק מהם לא בסמכות הוועדה.

אז קודם כל, מיינתי. חלק בסמכות הוועדה, חלק בסמכות העירייה. אלה שבסמכות העירייה, עוברים לטיפול של יהודה מול העירייה, שככל שהוא יעניין את ראש העירייה בזה, שראש העירייה יניע תהליכים שקשורים לכך. אנחנו פה למקרה שראש העירייה ירצה להאציל איזושהי סמכות -

כלומר, כל הנושאים האלה, לא ידונו בשולחן הזה?

נכון.

זה מה שחשוב לשמוע -

אנחנו צריכים להתייחס לחלק הראשון, שזה נושאים בסמכות הוועדה, שהמטרה שלי בפגישה היום, זה לצאת עם החלטות אופרטיביות לגבי עשייה של משהו שהוא מתחום הנושאים שבסמכות הוועדה.

אני רוצה להעיר, כשמדובר לגבי סעיף 1 - למען הסר ספק, מדובר רק בפעילויות משותפות של הקהילות החילוניות והדתיות של אנשים בוגרים, לא של ילדים. השיח צריך בעיניי, שיהיה ברור שאנחנו מדברים על אנשים בוגרים. גם אפשר להבין את זה מנושאי המשנה, של המפגשים בשכונות, שדיברנו עליהם. ההתנדבויות המשותפות, וכו'.

זה דווקא כן הייתי מציע פה את בני הנוער, בהתנדבויות משותפות. בני נוער שיכולים משני הצדדים לחלק, לעזור לסייע בהתנדבויות בדברים, זה חשוב -

אז בסעיף 2 יש יצירת נוסחה מוסכמת של חיה ותן לחיות, ששם גם מעורבים הנושא של הילדים -

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

תמר רבינוביץ: רציתי לשאול על מסי 5- מה זה מפגשים משותפים בבתי ספר?

הילה גרסטל: מפגשים, קודם כל, כמו שאת רואה, אחד מהחברים הציע שיהיו מפגשים משותפים של בני נוער בבתי ספר, הדדי. אבל צריכה להיעשות פה עבודת תוכן, מפגשים משותפים - קודם כל, אני עובדת בבי"ס -

תמר רבינוביץ: אני גם הצעתי את זה -

משה ועקנין: אני נשואה כמובן, עם 2 ילדים. אחד עדיין במערכת החינוך, השני בצבא. אני מורה, מחנכת כיתת יב' ברזיאל. אני רכזת חברתית, יש דברים שמערכת החינוך יכולה לעשות, ויש דברים שלא -

תמר רבינוביץ: צריך לשים לב לרגישות התקופה. למורים, למצב, ובכלל. אני יכולה להגיד, אנחנו גם עשינו, מצאנו, וגם דברים שאפשר היה לעשות אותם, אי אפשר לעשות היום. אנחנו למשל נסענו פעם למסע תקווה, זה נקרא. והיום, כמו מסע ישראל: כולם יודעים מה זה מסע ישראלי?

משה ועקנין: כן.

תמר רבינוביץ: זה כמו מסע ישראלי, אבל שעושים אותו ב-יב'. ואז בעצם הולכים לקהילות. לצורך העניין, קהילה דרוזית, קהילה דתית, וקהילה נקודתית אחרת. ולכן, מפגשים משותפים בבתי ספר, צריך לשים לב אילו בתי ספר, מי יכול להיפגש. האם זה מעורבב, לא מעורבב. ומה זה בעצם -

הילה גרסטל: אני רוצה להתעכב רגע על המשפט שאמרת, שיש דברים שפעם אפשר היה לעשות, ועכשיו לא. האם את יכולה להרחיב?

תמר רבינוביץ: כן, אני מוכנה להרחיב. ציבור ההורים מרגיש מאוים, הציבור החילוני. הוא חרד לחילוניות שלו. ומרגיש שהיא מאוימת, לא מתקבלת באהבה, ויש דריסת רגל בעולם הזה. ולא נשכח שבעצם יש להורה, לבנאדם חילוני יש את מערכת הערכים שלו, שהוא בחר לחיות לפיה. חלקם הם ערכים ומסורות דתיות, וחלקם לא, אבל זאת עדיין מסורת, זה עדיין החיים שאני בוחרת להנחיל לילדים שלי, והם חשובים לי. וכשבעצם מישהו בא ומנסה לערער את החיים שלי, או -

משה ועקנין: באיזה אופן?

תמר רבינוביץ: אני יכולה לתת המון דוגמאות -

משה ועקנין: דוגמה קטנה, באיזה אופן הוא מאיים על החיים שלך?

- תמר רבינוביץ:** אז אני אתן דוגמה קטנה. אני מניחה שכולכם מכירים את המקרה שהיה בתיכון הנדסאים -
- משה ועקנין:** מה היה?
- תמר רבינוביץ:** אני אתן דוגמה, אבל אתה יודע מה, אני אתן דוגמה אחרת, בסדר?
- משה ועקנין:** אוקי -
- תמר רבינוביץ:** אני מלמדת בתיכון חילוני. אוקי? בבתי ספר שלי יש מורות ומורים -
- משה ועקנין:** דתיים -
- תמר רבינוביץ:** שהם דתיים -
- משה ועקנין:** אני יודע -
- תמר רבינוביץ:** לובשים כיסוי ראש כזה, וחצאית, או כיפה כזאת, או כזאת. כל אחד מהזרם, או אחת, או אחד, מהזרם שלהם. הם מקובלים בבי"ס שלנו, ואהובים ורצויים. האם אני יכולה לבוא ללמד בבי"ס שהילדים או הנכדים שלך, או שלך, או שלך, התשובה ברורה, נכון?
- משה ועקנין:** לא, ממש לא.
- הילה גרסטל:** לא ברורה התשובה?
- משה ועקנין:** לא -
- הילה גרסטל:** למה לא?
- תמר רבינוביץ:** אז בוא נעשה טסט -
- משה ועקנין:** כי במגזר הדתי יש כמה וכמה מגזרים. אם את באה למגזר החרדי, ברור שלא, בחרדי לא. אבל במגזר כמו בבר אילן, או בדברים כאלה, אין שום בעיה -
- תמר רבינוביץ:** גם בבר אילן -
- משה ועקנין:** אין שום בעיה -
- תמר רבינוביץ:** גם בבר אילן אני מניחה שלא. וגם אם כן, אז אני צריכה, סליחה על הביטוי, להתחפש. זאת אומרת, לא יגידו לי, אין בעיה, בואי כמו שאת -
- משה ועקנין:** את צריכה לכבד את המקום שאת עובדת בו -
- תמר רבינוביץ:** סבבה, אבל למה זה לא הפוך? אצלנו בבי"ס, בי"ס חילוני, נשים לובשות מה שהן רוצות. הן לא באות עם כיסוי ראש -
- משה ועקנין:** בסדר. נו, אז מה הבעיה?
- תמר רבינוביץ:** אבל היא מגיעה עם כיסוי ראש, אז למה זה בסדר?
- משה ועקנין:** למה שהיא לא תגיע עם כיסוי ראש? כי ככה היא הולכת, עם כיסוי ראש -

- תמר רבינוביץ:** אני הולכת עם מכנסיים. אני יכולה לבוא לבי"ס של דתיים עם מכנסיים? זה בדיוק אותו דבר -
- משה ועקנין:** מה הקשר? מה זה קשור?
- תבוא לבית כנסת או למשרד ממשלתי...עובדים במשרד, זה אסור, זה מותר? מה הקשר?
- משה ועקנין:** זו ממש דוגמה לא טובה, דוגמה גרועה מאוד. זה לא הכיוון בכלל -
- הילה גרסטל:** אני חושבת שהדוגמה הזאת לא טובה -
- תמר רבינוביץ:** אני מנסה להסביר פשוט שיש צד אחד -
- הילה גרסטל:** אני מבינה לגמרי מה את מנסה -
- תמר רבינוביץ:** אוקי. אני מנסה להסביר לכם. אז אני אתן עכשיו את הדוגמה של מה שהיה בתיכון הנדסאים -
- משה ועקנין:** אז מה שאת אומרת, מקום עבודה יהיה או לחילוני או דתי -
- תמר רבינוביץ:** לא, ממש לא. אני אומרת -
- משה ועקנין:** בבתי ספר, יהיו בנפרד -
- תמר רבינוביץ:** שיקבלו אותי על סמך הקו"ח שלי -
- משה ועקנין:** אני בטוח שיקבלו אותך בכל מקום -
- תמר רבינוביץ:** ולא על סמך, אם אני לובשת כיסוי ראש או לא, או חצאית, או מכנסיים. ולזה אני מתכוונת -
- צבי וייס:** מה שהיא אומרת, יש בזה. אבל צריך לראות ממה זה נובע. אם המורות האלה באות עם כיסוי ראש, אם היא מחנכת את הילדים, מחנכת את הילדות איך להתלבש, שזה חלק מהחינוך -
- תמר רבינוביץ:** ואצלנו זה לא חלק מהחינוך?
- צבי וייס:** רגע, רגע -
- תמר רבינוביץ:** זה בדיוק מה שאני רוצה להגיד. ולכן זו כן דוגמה טובה -
- הילה גרסטל:** רגע, שנייה. אני צריכה להגיד לתמר איך כללי הדיבור פה. ועקנין קצת הפר אותם היום -
- תמר רבינוביץ:** אה, אוקי. אז למה את לא מעירה לו, ומעירה לי?
- הילה גרסטל:** כל אחד מקבל רשות דיבור. אנחנו לא -
- יהודה בן עזרא:** קחי בחשבון שאת בפעם הראשונה פה, ואת על תנאי -
- הילה גרסטל:** תכף אני אתן למר וייס להתייחס, אבל אני חושבת שהדוגמה לא טובה בגלל שאין סימטריה. אנחנו צריכים לכבד את המקום שאנחנו באים אליו, ואת כללי המקום -
- עכשיו, כללי המקום בבי"ס דתי, זה באמת לבוש צנוע. כללי המקום בבי"ס חילוני, זה חופש. זה יכול להיות לבוש צנוע, וזה יכול להיות לבוש לא צנוע. זאת אומרת, לכן הדוגמה

הזאת היא דווקא דוגמה פחות טובה. אני חושבת שהדוגמה של ביי"ס להנדסאים, אולי תהיה דוגמה -

אז ברשותכם, אני אסביר, בסדר?

דוגמה יותר טובה -

בבי"ס הנדסאים יש מורה שמאוד אהוב על התלמידים ועל התלמידות. הוא מורה לכימיה. אין לזה שום קשר, למרות שיש לזה קשר. אבל אין לזה קשר לנושאים דתיים כאלה או אחרים. ומעבר לזה שבכיתה הוא כן מדבר על תכנים כאלה - תכנים ?

למשל, אתה יודע למה כדאי לצום ביום 10 בטבת. אתה יודע למה כדאי לשמור שבת. כי ככה, וככה, וככה -

למה כדאי לכתוב בס"ד בראש הדף -

לכתוב בס"ד בראש הדף. למה עומר שם טוב חזר, זה היה לפני שאחרים חזרו. וכשהוא חזר, איזה קטע שעומר ואימא שלו קראו, הם קראו אותו ככה וככה -

ולינקים לקבוצת ווטסאפ של -

בדיוק. ולינקים בקבוצות הווטסאפ שלו, עם הכיתה. שזה לכל מורה מקצועי יש, כי רוצים לשאול שאלות. או רוצה להגיד, היום יש מעבדה, אז זה ב-ח'3 במקום ב-ח'4, שזה לגיטימי. גם לינקים לכל מיני תכנים, שהם שוב, הם תכנים דתיים. עכשיו, זה אולי נראה לכם בסדר, אבל לא, זה לא בסדר. כי כשאני שולחת את הילד שלי למערכת החינוך החילונית, אני מאוד רוצה שישמרו על הצביון החילוני בקנאות מאוד גדולה. באותו אופן שכשאתם שולחים את הילד שלכם לחינוך אנתרופוסופי, דתי, וכו', הייתם רוצים שישמרו על אורח החיים שאתם מתכוונים אליו בקנאות. כי זה מה שאתם מאמינים. ושוב אני מציינת, וזה אולי מדגיש את הבעיה, שאני בעצם מתנצלת על זה שהערכים החילוניים הם מאוד, מאוד חשובים לנו. כי בעצם, אם ערך המשפחה, אם אני מגדלת את הילד שלי בערכים מסוימים, ברגע שזה יוצא מזה, זה בעצם שובר את הערכים שלנו בתוך הבית. כי כל המשפחה שלנו צריכה להשתנות. אם אנחנו נוסעים לסבא וסבתא בשבת, כי משפחה זה ערך עליון, והם לא גרים לידינו, אז עכשיו לא נוכל לנסוע. ובעצם, זה מסכן את המרקם המשפחתי שלנו. וזה ערך עליון מבחינתי. אז יש מיליון דוגמאות, וזה מאוד חשוב לשים לב לזה. ולכן, הורים מרגישים מאוימים. על זה

תמר רבינוביץ:

הילה גרסטל:

תמר רבינוביץ:

הילה גרסטל:

תמר רבינוביץ:

יריב דרור:

תמר רבינוביץ:

יריב דרור:

תמר רבינוביץ:

דיברתי בעצם -

יעקב זינגבוים:

בנושא הזה, קודם, אני מבין מאוד טוב את מה שאת אומרת. אני חי בינינו, כמו שאומרים. בדיוק דיברתי היום עם וורן, זה נשיא הקהילה של תורת חיים, של בית הכנסת הקונסרבטיבי. יש מפגש שמארגנת תהל. לא הבנתי בדיוק מה ביום חמישי, עוד כמה שם, לגבי בדיוק דתיים וחילוניים. חילוניים פרוגרסיביים מאוד, שהכל אנטי, אנטי, אנטי. אז מה לא אנטי, זאת השאלה. למה הכל שלילי. עכשיו, אני אמרתי לו, תראה, אני מאוד מעוניין לדבר שם, הוזמנתי בדיעבד. מהעניין הזה שיוצא לי להיות המון בעולם בקהילות יהודיות, והרבה קהילות של קונסרבטיביים וחרדים, ואורתודוכסים, ועוד יותר שמאלה מקונסרבטיביים. וכל המשותף שם, במיוחד לישראלים שנמצאים, אני לא מדבר על האמריקאים וכל מיני כאלה. הישראלים מאוד רוצים לשמר דווקא בחו"ל את המסורת. מה זה אומר... הם ישימו את המנורה, מה שנקרא את החנוכייה. ישימו סממנים, מגן דוד, שזה ציוני. כל מיני דברים. שפה בארץ גיליתי שהם התרחקו מזה לגמרי. אז מה אני רוצה להגיד בזה, שדווקא בארץ, שאנחנו מרגישים את החופשיות, את ה-להיות חופשי בארצנו, זאת אומרת, עצם הקיום שלנו בארץ זה כבר המצווה הזאת. תנו לנו עכשיו להיות יהודים בדרך שלנו, ישראלים. אבל בסוף, אותם ילדים שמגיעים למקומות, ואני רואה את זה אצלי כשאני עושה בר מצוות. אין להם מושג בהמון דברים בסיסיים מאוד. שזה בעוכרם כשהם מסתובבים בעולם סתם ככה. ואני חושב שזה נכון מה שאת אומרת, כי כל אחד רוצה את החופש שלו, ואת הפרט שלו במקום כללי שהוא הולך אליו, ציבורי כמו ביי"ס, שבסוף הוא יחזור הביתה, ויקבל את אותו חינוך שהוא מקבל מהבית בבי"ס, ולהפך. אבל ישנם מושגים, שאני חושב שגם הישראלי הכי, הכי ישראלי שלא יהיה, כן צריך לדעת אותם ביהדות -

אבל לא בשיעור כימיה.

יריב דרור:

יעקב זינגבוים:

לא, לא, בשיעור כימיה. אבל זה בסדר אם הוא יכול אותו אחד, אני לא מכיר את העניין הספציפי, אני לא מדבר ספציפית על זה. זה בסדר להגיד פתאום, לא יודע, בס"ד וזה. סתם דוגמה, על שבת או דברים כאלה. הוא לא אומר נגיד, שמור שבת, זה לא. אבל סתם להסביר בכלליות. אתה

יודע, יש שבת, או פה, שם. יש כאלה שנוסעים לים, יש כאלה שהולכים לבית הכנסת. זאת אומרת -

יש כאלה שהולכים לשניהם -

צבי וייס:

כן, כן. להסביר את שני הדברים. אז אני לא חושב שילד כזה, חוץ מלהעשיר אותו במידע, שזה משהו שלילי.

יעקב זינגבוים:

ראשית, אני רוצה להגיד. הדיון לא היה אם זה טוב או לא. הדיון היה למה ההורים החילוניים עם חרדים מרגישים מאוימים. וניסיתי להסביר למה הם מרגישים מאוימים בשתי דוגמאות קטנות, שאולי הבנו אותן, אולי לא. אבל שוב, זה לא הדיון, אם אתם רוצים דיון על מה צריך ללמד מבחינת זה... ושוב, אפשר לגעת ולהתווכח על זה -

תמר רבינוביץ:

לא. אז אני רוצה באמת, ועקנין רוצה להתייחס -

הילה גרסטל:

רק מילה. אני באמת רוצה להתייחס, כי זה דברים אישיים שלה, שחווה באישיות משפחתית. אין לי ויכוח עם זה. אבל המנדט של הוועדה זה בדיוק זה. להוריד את החומות האלה, ואת הפחדים האלה, מהאיום הזה של מה דתיים עושים, ואיך עושים. להוריד את הפחדים האלה, אם זה עם ילדים, אם זה בנוער, בתיכונים, בבתי הספר. את ההפחדה מכביכול מההחרגה, או שלהכניס לכם מושגים של שבתות וזה. מצד שני, לגבי מה שאמרת המורה לכימיה, לא רוצה להתייחס כרגע למורה לכימיה, אבל אין לי בעיה אם זה היה עקבי או לאורך כל בתי הספר החילוניים.

משה ועקנין:

פה בהרצליה, שיש מורה אחר, חילוני, בבי"ס בתיכון בהרצליה, מדבר נגד חיילי צה"ל, נגד הדתיים, נגד ביבי, נגד זה, בבי"ס עצמו, עם הכיתה עצמה, זה כן טוב? זה עדיף מאשר ההוא מורה לכימיה? אז יש מורה -

הילה גרסטל:

לא, אבל זה לא -

משה ועקנין:

ברור שלא, ברור שלא. יש מורים מפה, ומורים משם, שכביכול -

דנה אורן ינאי:

יש לנו ועדה בנושא דמוקרטיה -

הילה גרסטל:

רגע, אבל אני רוצה בכל זאת להחזיר את הדיון למיקוד.

את קפצת לנושא 5, ואני לא רוצה עוד לא להגיע ל 5 -

אני חושבת שאנחנו קצת יצאנו מהמסלול, מפני שסעיף 5 זו איזושהי בקשה של אחד מחברי הוועדה. כשברור שצריך עבודה של העירייה, כדי לייצר את הפלטפורמה ואת הנכונות לעניין הזה. ולכן, זה לא לדיון כרגע. אבל כן -

תמר רבינוביץ:

חשוב להסביר שהמוכנות צריכה לבוא מההורים. ילדים הם

- תחת ההורים שלהם -
אבל בסדר, תמר, אין על זה ויכוח -
ופה מדברים על בי"ס -
אבל אין על זה ויכוח -
בהסכמת הורים -
ולכן, מדובר על כך שצריכה להיות עבודה של העירייה, כדי להכין איזושהי פלטפורמה שברור שחייבת לעבור את ההורים. ולכן סעיף 5, הוא עוד סעיף מאוד, מאוד מרוחק. אני רוצה שנדבר -
- הילה גרסטל:**
תמר רבינוביץ:
הילה גרסטל:
משה ועקנין:
הילה גרסטל:
- סעיף 2 שבסמכות העירייה עונה על כל החששות של- נכון, בדיוק. סעיף 2 למטה, שבסמכות העירייה. אני חושבת שמה שאנחנו צריכים לדבר כרגע, היום, ולצאת מפה עם ממש איזושהי תכנית, זה סעיפים 1 ו-2. ואפשר גם 6. אבל סעיפים 1 ו-2, לדעתי, הם סעיפים שאנחנו צריכים לצאת איתם עם עקרונות של עבודה. כלומר, לקחת עלינו כמשימות, פרויקטים של סעיפים 1 ו-2. השאלה, איך אתם, לגבי תחילת עבודה על סעיפים 1 ו-2. זה לא משהו שנעשה מעכשיו לעכשיו -
- השאלה, איך אתם רואים את האפשרות להתחיל ליישם את זה. אז השאלה הראשונה, קודם כל, גלילה לא נמצאת פה. דנה, אולי את יודעת. המפגשים בשכונות איפה זה נמצא? שלחו תאריכים ראיתי, לא? לי לא.
- אנחנו צריכים לארגן. גלילה גם ביקשה ממני שנדבר על זה פה. קודם כל, את המפגש הראשון עם גלילה ים צריכים לעשות -
- הילה גרסטל:**
יהודה בן עזרא:
- אבל למה זה לא קורה? פגישה אחרי פגישה -
זה לא קרה כי היה קושי לבנות את מספר המשתתפים והתמהיל של המשתתפים -
צריך לקבוע מספר -
אני ממש חייבת להגיד שאני ממש מתוסכלת, כי ישיבה אחרי ישיבה -
- משה ועקנין:**
הילה גרסטל:
- תגידי, יש לך עוד סמכויות של שופטת?
כמה מכל צד יהיו, 7, 8, 5, 6 ?
אתם יודעים את עמדתי. אני רציתי מפגש פתוח. אני לא חששתי -
- משה ועקנין:**
רק צריך שיהיה איזון -

- הילה גרסטל:**
משה ועקנין:
הילה גרסטל:
- אבל אמרתי שאני מוכנה גם למפגשים מאוזנים -
 עדיף שיהיו מאוזנים -
 ואני ישיבה אחרי ישיבה מתחננת שיארגנו מפגש כזה. ואני
 לא מצליחה להבין למה זה לא מתרחש -
 מה את צריכה?
 מה המספרים, המספרים לאיזון -
 גליל ים, הירוקה המערבית. דיברנו על נוף ים או הרצליה
 ב'. זה מה שדיברנו. וישיבה אחרי ישיבה -
 אנחנו הולכים להציג את כל הדברים שהעירייה מתכוונת
 לעשות שם, לרבות בניית בתי כנסת. אנחנו אמורים לפתוח
 את זה -
 אבל זה לא קשור לוועדה -
 שלא נעשה כפילות. אנחנו נסדר בצורה כזאת, אנחנו בונים
 את זה..
- הילה גרסטל:**
יהודה בן עזרא:
- אני רוצה להגיד משהו. תובנה של בוקר. יכול להיות
 שלפעמים התעסקות בצורה מסוימת יכולה להביא דווקא
 להפוך. יכול להיות שזה האוויר שאיתו הגעתי לפה עכשיו.
 אני אומרת, לפעמים צריך אולי לחשוב איך אנחנו פותרים
 דברים. לעשות מפגש כזה בשכונה, יכול אולי ליצור הפוך.
 יותר להפוך את זה לקצוות. ופתאום לעורר שיח, שאולי
 אפשר לפתור אותו אחרת. אני לא יודעת איך -
 אני אומר את זה כל הזמן, זו הטענה שלי כל הזמן -
 אני גם מסכימה איתה -
 שמה? עם דנה, או -
 עם דנה. אנחנו תמימי דעים -
 גם אני, גם אני אומר את זה כל הזמן. כל השיח גורם ליותר
 להבות -
 יש משפט שאומר, להעיר את המתים.. -
 לא, ממש לא להעיר את המתים. מה שבעצם אתם אומרים
 שאי אפשר לקיים שיח. שכל קבוצה -
 התשובה היא, נכון -
 אני אסביר לך משהו. אני אגיד לך מה -
 אז אפשר לעצור את הוועדה הזאת עכשיו, וללכת הביתה -
 לא, אבל אני אגיד לך מה הכוונה. ברגע שאת אומרת מהצד
 הזה, תביא נציגים, ומהצד הזה, תביא נציגים -
 אני לא אמרתי שתביאו נציגים -
 לא את. אני מדברת, על מה שבולט, מה שייתן את הטון, זה
- דנה אורן ינאי:**
משה ועקנין:
דנה אדמוני:
הילה גרסטל:
דנה אדמוני:
משה ועקנין:
- עופר לוי:**
הילה גרסטל:
- דנה אורן ינאי:**
מושקה שושן:
הילה גרסטל:
מושקה שושן:
- הילה גרסטל:**
מושקה שושן:

הקצה הזה, והקצה הזה. אז יביאו מי שהכי פה, והכי פה. ואת לא תצליח לייצר שיח אמיתי. למה? כי נו באמת, למה? אני באמת מאמינה שאפשר לקיים שיח אמיתי גם עם הקצוות-

הילה גרסטל:

אפשר לקיים שיח. אני לא חושבת שלא. אני מקיימת שיח עם המון, המון-

מושקה שושן:

לכן אני מאמינה, תקשיבו-

הילה גרסטל:

כמו שאת עם השכנות, או כמו שאני יכולה עם השכן שלי ברמה פרטנית-

דנה אדמוני:

על זה אני מדברת-

מושקה שושן:

פרטית. לבין סיטואציה של העירייה -

דנה אדמוני:

לא העירייה. אני לא מדברת על-

הילה גרסטל:

לא העירייה, הוועדה, בסדר-

מושקה שושן:

אני רוצה להעיר בבקשה. ואחרי זה ועקנין, אני אתן לך רשות דיבור-

הילה גרסטל:

אוקי, בבקשה, בבקשה-

משה ועקנין:

אנחנו יושבים פה שנה. אחד הדברים הראשונים שאני אמרתי, זה שצריך שיח. פעם ראשונה היום, אחרי שנה, אומרים, אי אפשר בכלל לקיים שיח כזה. מגלגלים אותי בשנה-

הילה גרסטל:

לא אמרתי-

משה ועקנין:

לא, זה מה שדנה אמרה. דנה אמרה-

הילה גרסטל:

אני לא אמרתי שאי אפשר-

דנה אורן ינאי:

שזה עלול להקצין. דנה אדמוני, אותו דבר. ועקנין-

הילה גרסטל:

רגע, לא. אני לא אומרת שאי אפשר-

דנה אורן ינאי:

אני חושבת שלא הסברנו כמו שצריך-

דנה אדמוני:

רגע, רגע. אני מפחדת, או חוששת, שכאילו זה יהפוך למן משפט ראוה כזה במרכז השכונה. אני מנסה לחשוב, אולי לא סביב שולחן 5 ו-5, ולהתחיל, יאללה בואו. אולי צריך לחשוב על טכניקה אחרת-

דנה אורן ינאי:

אולי סעיף 2 הוא יותר נכון להתחיל איתו, מאשר סעיף 1-

דנה אדמוני:

אני מאוד מאמינה בשיח, גם בלי הסכמות. השיח נועד דווקא לאנשים שלא מסכימים. ואני מאמינה שגם אנשים שלא מסכימים, מסוגלים לנהל שיח תרבותי-

הילה גרסטל:

אם אתם אומרים שאי אפשר שיישבו סביב שולחן עגול אנשים שמובילי דעה קיצונית מצד אחד, ומובילי דעה קיצונית בצד השני, ואתם לא מאמינים שיכול להתקיים

שיח תרבותי ביניהם, אז באמת אני חושבת -
אני אגיד לך מה החשש -

סעיף 2, של חיה ותן לחיות, יתקיים, ירדו להבות, ואפשר יהיה יותר לבוא אחד לקראת השני בכיף -
אבל כדי שאנחנו נייצר נוסחה מוסכמת של חיה ותן לחיות, צריך להבין בשיח מהשטח, איפה החיכוכים. עכשיו, הדוגמאות -

אני חושבת שההסתכלות, וזו חלק מהמורכבות של הוועדה הזאת, שהצפנו את זה מלכתחילה. שמצד אחד, זה יפה שמנסים לעשות בעיר משהו אחר. אבל אתה לא יכול לבודד את העיר מהמדינה. וכשאתה בחוויה של אנשים, שיש מורכבויות -

קשה, חוויה קשה -

אני רוצה להגיד משהו -

כשיש מורכבויות כאלה ואחרות. של ילד בצבא, של כל מיני סיטואציות כאלה ואחרות, שאתה לא יכול להגיד, טוב, זה בנפרד, פה אנחנו חיים בבועה. זו לא בועה. כי אם אתה רואה בערב חדשות, או חברה, או משהו כזה, וזה מעלה בך, נורא קשה לבוא אח"כ ולהגיד, בואו נמצא את המשותף, בואו נדבר על המשותף. לא, יש כרגע איזושהי סיטואציה. לכן אני אומרת, יכול להיות שצריך טיפה ב-חיה ותן לחיות, אני מבינה את הרציונל שאת אומרת, כשמדברים, מוציאים את -

לא ברמה התאורטית -

אבל יכול להיות שדווקא פה, כשיש את שני הצדדים, שנמצאים בוועדה, לראות איפה ה-חיה ותן לחיות, אפשר לעשות מדיונים פה. לאו דווקא שם. ואולי זה, אפשר איכשהו לצאת מפה עם איזשהן תובנות של להכליל אותן, או להשפיע בצורה כזאת, כמו -

אבל בעניין הזה, אני חושבת, א', אני מסכימה שאי אפשר לנתק את זה מהמציאות של המדינה. דא עקא, שבעצם הטיעון שלך, את בעצם עושה סוג של הכללה. ודווקא הדוגמה של הילד שמשרת בצבא, אני חושבת שבהרצליה, מרבית האנשים, האוכלוסייה הדתית -

משרתים בצבא -

משרתת בצבא. הילדים שלהם משרתים בצבא. את רואה לנגד עינייך בטיעון הזה, או את הפלג הירושלמי, או את -

דנה אורן ינאי:
מושקה שושן:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

- יעקב זינגבוים:**
הילה גרסטל:
יעקב זינגבוים:
הילה גרסטל:
- אני שם לב, אני חייב להגיד -
שנייה. לא מתפרצים. זינגבוים -
לא, לעניין הזה -
שנייה. לא מתפרצים. את רואה לנגד עיניך חרדים
ששורפים -
צמיגים -
- משה ועקנין:**
הילה גרסטל:
- לא רק צמיגים. תוקפים גם את יואב בן צור, את הח"כ
מש"ס. וזו אחת הטעויות הקשות שאנחנו כחילוניים
עושים. שאנחנו מייצרים הכללה לגבי כל מי שחובש כיפה,
הוא הפך לאויב החילוניות. ולכן אני אומרת שוב. אני לא
חוששת ממפגש כזה, גם אם הוא יהיה רווי רגשות ויצרים,
והוא יהיה קשה. אני כן הייתי רוצה שעל השולחן יהיו
הדברים שמפריעים לחילוניים, והדברים שמפריעים
לדתיים. ועכשיו, ועקנין. אחרי זה, זינגבוים, ואחרי זה
דנה. שיש לה רעיון -
- משה ועקנין:**
- מה שאני רוצה להגיד שמפריע לי, ובאמת חורה לי, זה
הנושא הזה. כשבונים שכונה כמו גליל ים, או לא משנה,
גליל ים, אבל כל זה ספציפית. בונים שם בתי ספר וגני
הילדים, ובריכת שחייה, ומתנ"סים וזה, אף אחד לא עושה
בוועדה, אף אחד לא עושה כלום -
כשמגיע איזה סממן דתי לבנות בשכונה, צריך פתאום
שיהיה שיח, וצריך לעשות משאלים, ולהביא את זה
לדיונים. למה זה לא אמור להיות טבעי? יש הרי קהילה בכל
מקום מסורתית-דתית. אני חי עם הציבור, אני חי עם
הציבור הדתי, ממלכתי, חרדי. אני יו"ר ש"ס בהרצליה.
לא הגיוני כזה מצב, גני ילדים בגליל ים, בתי ספר
לתפארת, אלף ואחד דברים לכל הציבור בגליל ים. וכשמגיע
בית כנסת, צריך ישיבות -
8 בתי כנסת, ו-0 מתנ"סים.
בצעירה? איזו שכונה?
אולי לא 8, אבל יש כמה. אבל דנה, את לא מתפרצת. רגע,
שנייה -
- דנה אורן ינאי:**
משה ועקנין:
הילה גרסטל:
- דנה אורן ינאי:**
הילה גרסטל:
דנה אורן ינאי:
הילה גרסטל:
משה ועקנין:
- לפרוטוקול, דבריו אינם נכונים -
שנייה. אם אני אתמצת את מה -
איך, איך יכול להיות?
אבל ועקנין, אתה לוקח אותנו -
תפילין, דוכנים -

- הילה גרסטל:**
 סליחה, ועקנין. אתה לוקח אותנו אחורה. כי אנחנו, הוצאנו את בתי הכנסת, הוצאנו מהדיון של הוועדה. זה דובר בצורה מפורשת. עכשיו, זינגבוים רצה להגיד משהו - לא ידובר. בתי כנסת בסמכות העירייה - לא בית הכנסת זו הבעיה היחידה - נכון - ברור שלא רק. אבל זה גם -
- הילה גרסטל:**
מושקה שושן:
הילה גרסטל:
משה ועקנין:
יעקב זינגבוים:
 אני לא רוצה להישמע, או איך שאומרים את זה בעברית, לא נכון, או מחוסר כבוד. אבל דווקא מה שדנה אמרה, אני קורא בין השורות, את המחשבה שהייתה לי היום, למה להגיע היום. כי אני סתם התלבטתי עם עצמי, מלבד זה שאני זוכה להיות עם אנשים מכובדים ונחמדים. אבל אני מרגיש שאנחנו פשוט כמו שני מקבילים כל הזמן - אני מרגיש שאנחנו פשוט שני אנשים - ואת זה אני מנסה לפרוץ עכשיו - שני אנשים, שני צדדים מקבילים - נכון, נכון.
- הילה גרסטל:**
יעקב זינגבוים:
הילה גרסטל:
יעקב זינגבוים:
 כבר תקופה מאוד מאוד ארוכה. מאז שאני הגעתי בכל אופן. זאת אומרת, תמיד יש את פלוס או פלוס, או מינוס ומינוס, איך שתרצו, אבל זה אף פעם לא נפגש. אין צומת. אפשר בגדול -
- הילה גרסטל:**
יעקב זינגבוים:
 תעזור לנו לפרוץ את זה עכשיו - אני אמרתי לעצמי, אז מה אני עוזר בוועדה. כי ככה הסתכלתי על עצמי. לא באמת, הרגשתי מה אני עושה פה - תארגן אירוע משותף -
- משה ועקנין:**
יעקב זינגבוים:
משה ועקנין:
יעקב זינגבוים:
הילה גרסטל:
יעקב זינגבוים:
 הרי המטרה פה היא באמת להגיע לאיזו הצטלבות טובה - נו, תארגן אירוע משותף. עם שירה, שיבואו - אני רציני - אתה צודק -
- זה בדיוק העניין, של מה כביכול הטעם בזה, או מה לא הטעם בזה. דנה צודקת אגב, שאני גם חושב שזה בסוף יביא את זה לאזור של זירה מצד אחד, שקיצוניים יתחברו לזה יותר. מצד שני, אין דרך אחרת -
- אבל אני חושב שבאמת הוועדה הזאת, אני אומר שוב על עצמי. כשאני אומר לעצמי, מה אני מביא לטובת העניין, ואני חושב שדווקא אני די אמצע פה - נכון -
- הילה גרסטל:**

יעקב זינגבוים:

מאוד אמצע. ועדיין אני מרגיש שהאמצע שלי לא שייך לכאן כאילו. כי אני אומר, אנחנו אף פעם לא נפגשים בסוף. תמיד יוצא שבשיחה בפעם הבאה מתחילים עם שני קטבים שלא נפגשים -

הילה גרסטל:

אז היום תעזור לי להתקדם בסעיף 1 ובסעיף 2. זה בדיוק מה שאני אמרתי, שאני רואה לנגד עיניי היום איזושהי פריצת דרך. כי אחרת באמת, והעובדה שעכשיו באמת אחרי שנה נאמר שצריך, שהשיחות יהיו כל קבוצה בפני עצמה, זה נראה לי פשוט מתסכל מאוד. דנה אורן -

דנה אורן ינאי:

אז אני רוצה, לא התכוונתי לעשות. אבל אני רוצה להציע משהו שאולי יכול להיות איזושהו משהו באמצע. אולי אנחנו יכולים להתחלק ל-3 תתי ועדות. קצוות. ולהתחיל לרדת לשטח לפגוש אנשים. אנחנו פעם נפגוש אנשים בתפישה כזאת ותפישה כזאת. כל תת ועדה. לדבר איתם, לשמוע, להביא לכאן לשולחן את מה השטח מרגיש, ומשם לצאת עם חשיבה. האם אנחנו רוצים לעשות מפגש גדול יותר, כמה השטח בוער, כמה אנחנו נדליק, נכבה, נעזור -

ואני חושבת שאני אגיד גם מה שאמרתי בנושא אחר. בעולם הקהילות ליום המתנדב. בסוף, כל קהילה, יש לה את האופי שלה, ואת הצרכים. מקום אחד שיכול להיות אחלה שולחנות עגולים, ומקום אחר שלא. אנחנו, בואו נצא לשטח, נבדוק דופק, נדבר עם אנשים. כל תת ועדה תקבל משימה כזאת. נביא זה את לשולחן, ופה נקבל החלטות -

הילה גרסטל:

א', זה מקובל לגמרי. וגם אנחנו התחלנו את התהליך הזה. זה היה רעיון של יריב, של תתי ועדות, שמדברים ביניהם - והקבוצה היחידה הייתה שלנו שדיברה -

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

לא, לא. הייתה יותר מקבוצה אחת. זה רעיון שמיד כשכל מי שירצה להביע את דעתו, יביע את דעתו, ניישם אותו, בבקשה -

יהודה בן עזרא:

אני מאמין בכל תחומי החיים, החל מזוגיות, דרך קהילה, דרך חברה. כל דבר ניתן לפתרון ע"י הידברות. אם לא יושבים ואם לא מדברים, וגם לא מתווכחים, ויכולים להגיע גם להסכמות, וגם לאי הסכמות. אבל לפחות שני הצדדים מכבדים גם את אי ההסכמות. וחייבים בהידברות בין הקהילות השונות. דתיים, חילונים, מסורתיים. יש מכל הסוגים. יש מסורתיים שנמצאים באמצע, בין הדתיים לבין החילוניים. וההידברות יכולה להביא לתוצאות טובות. אני

רוצה לתת דוגמה, אבל איך אומרים בבית המשפט, שזה לא ישמש כראייה נגדי, מה שאני הולך להגיד עכשיו - אם היינו בהרצליה הירוקה, ואני לוקח את זה על עצמי, זו טעות שלי. אם מתחילת הדרך היינו יושבים עם שני הצדדים, או שלושת הצדדים ומדברים על הכיוון של הקמת בית כנסת, ומקימים בית כנסת, אין פה חוכמות. העירייה באה, העירייה קובעת, נתחיל מזה. אבל אם היינו מתחילים בהידברות בין כל הקבוצות, לא היה כל הרעש, ולא היה כל המהומות. בסוף היינו מגיעים לתוצאה שהגענו אליה בסוף בדם, יזע ודמעות. היה אפשר למנוע את זה. ולכן אני חושב, בהידברות אפשר לפתור הכל. אבל אי אפשר לבוא ולהגיד, בואו, קבענו פגישה, 5 חרדים, 6 חילוניים, או להתבלבל. צריך להכין את זה. כל אחד לוקח את הצד שלו, מכין את הצד שלו, ואת הצדדים האחרים. את המפגש צריך להכין. ונושא של שקיפות. לפעמים אנשים מתנגדים להרבה דברים מתוך בורות, ומתוך -

חוסר ידע.

משה ועקנין:
יהודה בן עזרא:

חוסר ידיעה. קראתי באחת הקבוצות, מישהי שאני מאוד מחזיק מדעתה. וכתבה נגד בית הכנסת. במקום בית כנסת, צריך לעשות זה וזה. אני מכיר אותה. קבעתי איתה, ועוד כמה חברות שלה. ישבתי איתה, אמרתי לה, את יודעת שבהרצליה הירוקה יש את מטאור, יש מועדון שחמט, יש אפולוניה, שפתוח בשבת. יש בתי ספר חילוניים, יש זה וזה. תמונה שלמה של הכל. הדברים קיימים, צריך גם בית כנסת. אולי צריך עוד משהו. אבל לא להגיד, אל תעשו בית כנסת, כי צריך משהו אחר. המשהו האחר קיים. אולי לא ב-100%, אבל הוא קיים. ולכן, בהידברות בקבוצות, אפשר לשים את כל הנתונים, את כל האמת, את כל העובדות. אבל צריך להכין. אי אפשר לקבוע פגישה מבלי שנעשית עבודת הכנה, כל אחד בעצמו -

להסביר למה הולכים להיפגש, מה הבעיות. לא באים לשיחה של אנשים לשרוף את המועדון. כל אחד בא עם האגינדה שלו. איך להביא -

מה שאתה אומר בעצם, זה שצריך לקבוע פגישה משותפת, אבל שכל צד יעשה איזושהי הכנה. שזה בסדר, זה א', ב'. אבל -

הילה גרסטל:

- את הצורך - **יהודה בן עזרא:**
 להכין תשתית - **משה ועקנין:**
 אפילו לקבוע איזשהו מסמך. אפילו מסמך מכין, כמו שעשיתם אז עם - **מושקה שושן:**
 נכון, נכון. כן תמר - **הילה גרסטל:**
 אז אני בדיוק רציתי לומר. זה מתקשר גם למה שאתה אמרת בגליל ים. זה מתקשר גם למה שאתה אמרת לגבי הרצליה הירוקה. בסוף, אנחנו אנשים שכלתניים כולנו. ומתונים. זה משהו שמדבר לכולנו. ואני חושבת שאחד הדברים שגם זה קשור למה שאתה אמרת, אבל אם היית אומר לי, תקשיבי, בגליל ים יש איקס ילדים דתיים, שהם מגיל 3, והם צריכים גן טרום-טרום חובה, כי הם דתיים, והם גרים בגליל ים, ויש לי 30 כאלה, אז אולי זה מצריך פתיחה. אבל אם יש לי 3 כאלה - **הילה גרסטל:**
 תמר, אבל זה עניין של העירייה. שוב, אני מאוד - **תמר רבינוביץ:**
 אז רגע, רגע. וזה מה שבדיוק יהודה אומר - **משה ועקנין:**
 זה נעשה, וכבר נפתח השנה - **תמר רבינוביץ:**
 אבל זה בדיוק מה שיהודה אומר. אם היו אומרים לציבור, אוקי, זה וזה בגלל שיש ככה, וככה. אני מתחברת למה שאמר יהודה, שבעצם הציבור גם החילוני, שמרגיש מאוים, אם היו אומרים לו, תקשיבו, מספרית ככה, ותבינו, והנה. בדיוק כמו שיהודה אמר. יש לכם את זה.. וזה.. ואתם ככה, וככה באוכלוסייה -
 על זה דיברנו - **משה ועקנין:**
 ורציתי להגיב גם למה שאתה אמרת. כל מי שכאן בתכל'ס, הוא אמצע. הוא רוצה לדבר, הוא רוצה להשפיע, יש לו רצון להידברות, אחרת הוא לא היה משחית את זמנו - **תמר רבינוביץ:**
 את לא שמעת את הדברים שנאמרו פה. הם חוזרים על עצמם, זה חוזר ונשנה. כל הזמן אותה אג'נדה כל הזמן - **יעקב זינגבוים:**
 אוקי. ולכן, בגלל שאנשים הם כן מעוניינים או מאמינים בהידברות כזו או אחרת, אבל מצד שני מבינים שיש באמת צדדים קיצוניים מאוד, אולי לעשות איזשהו אירוע, לא מפגש 5 על 5, כמו שדיברתם. שאני שוב, לא הבנתי כל כך את זה. מה זה שיהיה 5 על 5? כאילו, מה זה, כמו כדורגל? קבוצה אחת מול השנייה -
 כדורסל - **משה ועקנין:**
 כדורגל זה 11 - **הילה גרסטל:**

הילה גרסטל:

תמר רבינוביץ:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

תמר רבינוביץ:

הילה גרסטל:

המטרה הייתה - כדורגל זה יותר אליס, התייחסתי לזה כדורגל. סליחה, עופר. התייחסתי לזה ככדורגל -

תמר, אני אגיד לך מה הייתה החשיבה שלי, ואנחנו הולכים שוב אחורה, לצערי, אנחנו לא מצליחים להתקדם. אבל היום אנחנו נתקדם. החשיבה שלי מיד בהתחלה -

היא באה נחושה היום -

באתי נחושה -

לא נעצור אותך -

כן, לא עוצרת באדום. אני אומר מה, תמר את איתי?

לגמרי. אני מקבלת את כל מה שאת אומרת -

ממש. יש פרוטוקול מוקלט, הכל בסדר. מה שאני ראיתי לנגד עיניי כשנכנסתי, כשהסכמתי לקחת על עצמי את המטלה הזאת, זה לייצר, למצוא את המכנה המשותף שהוא קיים, וללמוד איך לכבד בלי לנסות להשפיע. ולכבד אורח חיים בלי לנסות להשפיע, בלי לנסות לשנות. בלי שאף צד כופה או משנה את הצד השני.

וחשבתי שיהיה נכון, כשאני באתי, מאוד הופתעתי לגלות את עוצמת הזרמים התת קרקעיים השליליים שיש בהרצליה. לא ידעתי. אני ילידת הרצליה, כמו שאת יודעת. מרבית, כמעט כל חיי אני פה, מגדלת את הילדים, חלק מהנכדים. ולא הייתי מודעת לעוצמת הזרמים התת קרקעיים שיש פה. ורק דרך הוועדה נחשפתי לזה. ואז אמרתי, אוקי. דבר ראשון שנראה לי הגיוני, זה להבין את השטח. לראות מה באמת כואב לאנשים בשטח. גם החילוניים, וגם הדתיים. אז במשך כמה חודשים הצלחתי, ואז עשינו, הוצאנו קול קורא.

ובקול קורא היו כמה נושאים שדי חזרו על עצמם. שהעיקרי שבהם היה הנושא של בית הכנסת. והוצאנו את בית הכנסת מחוץ לוועדה, כי הוא לא בסמכות הוועדה. יריב פישר, ראש העירייה מודע לזה. יהודה בן עזרא, עוד יותר מודע לזה. וזה מטופל מול האוכלוסייה. גם הנושא של מוס"ח, לפתוח מוס"ח, לדאוג שביד התשעה יהיה מוס"ח שמשרת את תושבי הרצליה, ולא אנשים מבחוץ. זה דברים שהם לפתחה של העירייה. אני הצפתי את זה גם בפני יריב פישר, גם יהודה, מודעים לעניין הזה.

אני ברמה החברתית קהילתית, חושבת שהשיח הוא מאוד,

מאוד חשוב. וגם כדי שכל צד יבין מה מטריד את הצד השני. מה מדאיג את הצד השני. עכשיו, אנחנו לא נגיע להסכמות מלאות. אין סיכוי שנגיע להסכמות מלאות. אבל אני מאמינה שכן אפשר יהיה להגיע לנקודות שבהן תהיה הסכמה של מה לא, ומה כן. ואיך מתקדמים באמת, נורא קשה לי להגיד דו קיום ושלוש, כי דו קיום זה אויבים. ואני חושבת שאנחנו לא יכולים להתייחס אל עצמנו כאל אויבים זה לזה.

ואני מאוד, עכשיו אני לוקחת את הרעיון של דנה, של תתי הוועדות. אני מרימה את הכפפה. אני חוזרת ואומרת, מאוד מתסכל אותי שאי אפשר לקיים שיח פתוח עם נציגים, שיהיו קיצוניים. זה אנשים תרבותיים שמסוגלים להביע את הדעה הקיצונית שלהם בצורה תרבותית, אין לי שום בעיה. גם לצד זה וגם לצד הזה. מבחינתי, שיח תרבותי, הדעה הקיצונית לא מפחידה אותי.

אנחנו צריכים דווקא לדעת את הקצוות, איפה הדברים. אני לא מצליחה לשים את האצבע. ואני אומרת שוב, חוץ באמת מדאגה מאוד גדולה של החילוניים מניסיון הדתה בכל מיני רבדים, ותסכול מאוד גדול של הציבור הדתי, שמרגיש שבגלל החרדה של החילוניים, יש אפליה לרעה בהרבה מאוד דברים, אם אני צריכה לשים את האצבע, זה מה שאני מאתרת פה. אבל את השיח, כדי להפחית את החרדות, וכדי לייצר באמת את השיח המשותף מצד שני הצדדים, אני לא מצליחה לייצר. וזה לא העליתי בדעתי שיכול לקרות. עופר - אני רגע רוצה להיכנס. בוא נגיד שבשנתיים האחרונות, נהייתה קצת הקצנה מכל הכיוונים. אבל משהו אחד שהדתיים כבר הרבה זמן, לפחות בעיר הרצליה, ועכשיו אני לא נכנס לש"ס או זה. באופן כללי, דתיים. יש את הנטייה של הדתיים כל הזמן, זאת אומרת, כל אחד שייהנה מהדברים שהוא מקבל בעיר בלי להסתכל. וכשקיים בית כנסת בהרצליה, ומשפחה הולכת לבית כנסת, ו-100 מ' מבית הכנסת יש קיוסק פתוח, אז יש תמיד, אתה שומע את התלונות, למה הקיוסק פתוח ליד בית הכנסת..

עכשיו, אני לא אומר מה בא לפני מה. אם בית הכנסת או הקיוסק, או הזה, אבל יש תמיד את הנטייה הזו לאותה משפחה, או אותו איש דתי, להיכנס לבית הכנסת, ולהסתכל תמיד בצד, רגע, למה זה פתוח. וכשאני הולך לקיוסק, אני

עופר לוי:

לא מסתכל מה בבית הכנסת. למה עכשיו הולכים לבית הכנסת. זאת אומרת, אני אומר את זה - בסדר, אני רגע נכנס לזה. ואני אחד שכן בעד ועוזר, ומשתדל לשני הצדדים גם כן. וזה נושא שאני חושב שאנחנו צריכים באמת לשים אותו על השולחן, כי זה משהו שחייב לעבור להם. אני לא אומר שהצד שלנו הוא רגע מושלם. אבל זה נושא שהוא כל הזמן מגיע אליי. למה אתם פתוחים פה, למה אתם פתוחים שם. לכו לבית הכנסת. תתעסקו רגע באותה שבת שלכם, אל תסתכלו רגע על השבת שלנו, אם הקיוסק, או בית הקפה פתוח, או אני לא יודע מה, או הגיימבורי. וזה אני חושב מאוד בולט פה בעיר -

עופר לוי:

אני רואה את הסעיפים. החלק הראשון. ואני שמעתי את גבי רבינוביץ. הפחד של הציבור הזה, החילוני, מהציבור כאילו, הדתי. ואני אומר, ומצד אחד, אח"כ מדברים, בואו נבין את הציבור שמפחדים ממנו, לציבור שהוא מאוד מפחד. אז שם יקרה מה שדנה אמרה. הם לא ידברו. אנחנו מביאים אותם כדי שכמעט שיריבו. שאלה שמפחדים יגידו את עמדתם. אז אני חושב שצריך לחשוב היטב, היטב, איך מתמודדים עם הנושא של הפחד הזה. שאני אגיד לכם, האמת, את באת ומצאת תת קרקעי, נושאים. אין כל כך פחד גדול בציבור. ובוועדה הזאת יש -

צבי וייס:

אבל נגיד גם בגליל ים. שזה כאילו השיא, אבל זה לא הציבור הגדול. כי יש כמה שיש להם את המכשיר, וברגע שהם אני לא יודע אפילו להגדיר את זה, לא לעורר, להביע עמדה, שישמעו אותם, אז הם גם מביעים את זה בכל השכונה. ולכן, הנושא של איך להוציא את הפחד הזה, ולהביא אותו לשלב שאת המציאות, היא אומרת, השכן שלה, היא חיה איתו בשלום. וכל מיני דברים כאלה -

אנחנו נפגשים עם ציבורים שונים, ואנחנו ידידים. אני לא רוצה להגיד שאני דוגמה גם מבחינה קבוצתית. אני בזמנו הלכתי לעירייה עם נציגי עולים חדשים, כשהם באו לפה, ואני לא רוצה להגיד מה אמרו עליהם, אבל שהם אוכלים חזיר. עופר, אמרו כבר שיש קיוסק לא כשר, ליד בית הכנסת, לחזיר. אבל אני אומר, המציאות היא היום, שהיינו השבוע אצל ראש העיר עם תלמידה שהיא לומדת בבי"ס. אמרת שאת ברזיאל, תלמידה שרוקדת. היא זכתה באלופות אירופה, והיא אמרה, היא הייתה מרוצה ושמחה, והיו לה

דמעות, שהיא זכתה. ודגל ישראל התנופף. אז אנחנו צריכים קודם כל, כדי לעשות ולפתור, לא שכל פעם נדון על הדיון הבא, כדי שלא יהיה פחד. הפחד, אני חושב שהוא מוגזם, וכמעט לא קיים. אנחנו באים ואנחנו לא רואים את זה. ומה שאני אומר, משה, לך אני אומר. אין נגיד קיפוח גדול. אני אומר, בגן ילדים ממלכתי-דתי בגליל ים. אני עשיתי נגיד מאמץ שיהיה רישום. אז הייתה שנה אחת, היה רישום, והיה גן ממלכתי-דתי. באו הורים, והיו מרוצים. אח"כ הם הלכו לבי"ס שזה היה ככה החינוך -

הילה גרסטל:

צבי וייס:

ואז, מה שאתה אומר, לא צריך ועדה. הכל מושלם - רגע. צריך ועדה. שנה אחרי זה היו כמו שמי אמר, 3-4 נרשמים, אז העירייה לא פתחה. אבל לעומת זאת, יש אירועים בשכונה. נגיד, לקראת פסח, שזה לא הדתה. זה דבר שמשפחות הן רגילות -

הילה גרסטל:

דנה אורן ינאי:

צבי וייס:

אני מבקשת לא להגיב לקריאות ביניים -

אני ביקשתי זכות דיבור -

ועוד כל מיני דברים אחרים. או שמשפחות באות לבר מצווה, אז מה להגיד להם, אל תבואו לבר מצווה, שמא יהיה עליכם הדתה? אני לפני שבועיים אמרתי את זה גם במועצה. הייתה בר מצווה בבית כנסת בר אילן. ובא ילד שהתכוון לבר המצווה. הוא לא הלך להסתפר לפני שהוא בא לאירוע. הוא בא עם שערות עד הברכיים. הוא עשה, הוא קרא יפה את הפרשה, הוא עשה את הכל -

לכן אני אומר, צריך להיות בדו קיום, אבל כל הזמן שלא נוציא את הפחד שאנחנו לפעמים מחפשים נושאים, ומפתחים את זה, אז אין גם טעם לסעיפים אחרים.

מה נבוא לבי"ס, ושם נתחיל בפני התלמידים להתקוטט. והיה נגיד, עופר היה השבוע את הוועדה הזאת, חינוך ממלכתי, או איך שקוראים לזה -

חינוך עברי -

הילה גרסטל:

צבי וייס:

אז היו שם מחנכים, וראשי מובילים את החינוך הזה. והם עצמם אמרו, שהם לא יודעים בדיוק מה הם רוצים. הם מבינים שצריך לעשות חינוך עברי גם, לא רק שיהיה חינוך ממלכתי-דתי. והם אמרו, מחנכים איך לקדם את הדבר הזה. אז אני אומר, היום יש גם קושי איך לעשות את זה, כי אם אנחנו נלך כל אחד, דור אחד או שני דורות אחורה, אז נראה שקצת, קצת נוצר הפער, התרחקו. זאת אומרת,

הסבא הוא לא ייסע כבר לנכד, כי הוא עדיין לא נוסע בשבת, אבל הפוך זה יכול להיות -

טוב, רגע, שנייה. אני אתן לך. אני רק רוצה לשקף עד כה את מה שאני מבינה. מצד אחד, יש זרם אחד ליד השולחן שאומר, הכל טוב. זה רק מועצם בצורה מלאכותית, לא מוצדקת וכו' -

הילה גרסטל:

לא זרם, חבר שאומר את זה. יש חבר בשולחן שאומר את זה. לא זרם -

משה ועקנין:

כן, בסדר. ויש עמדה אחרת שאומרת, שאני ככה אולי קצת מקצינה, או לא. שיש מקומות בעיר שמבעבעים, ומבעבעים עם רגשות מאוד, מאוד עזים. ושלא מאפשרים לשבת ליד שולחן אחד ולשוחח. אני צריכה מישהו -

הילה גרסטל:

יש פה דוגמה, דוגמה ממושקה, לגבי הפארק...

משה ועקנין:

רגע, שנייה. אבל דנה קודם, ואחרי זה מושקה -

הילה גרסטל:

אני רוצה לומר לך, בחברות גדולה, וייס. אנחנו לא מפחדים מאף אחד. אין לנו שום בעיה עם דתיים, אין לי בעיה עם חילוניים, אין לי בעיה עם אנרכיסטיים, אין לי בעיה עם דתי עם כיפה סרוגה, ולא שחורה, ולא חסידי, וגם לא אנשים. אני מוכנה ללכת איתך עד סוף העולם ובתנאי אחד. תוציא מהרצליה את כל העמותות שמקבלות כסף, ונתמכות, ותפקידן לשנות את פני העיר -

דנה אורן ינאי:

ביום שהגרעין התורני לא יהיה פה, ביום שחב"ד לא יהיו פה -

מה זה קשור אליהם?

משה ועקנין:

ולא יעבדו לא יממנו פה שליחים, ולא יעשו פעולות שתפקידן.. ותפקידם להיכנס לתוך חברה חילונית, ולבצע פעילות. ביום שזה לא יהיה, כולנו כאן, כאילו לדעתי, בצד החילוני, נהיה החברים הכי טובים, ואין לנו שום בעיה. את יודעת, לידי כל חיי היו חברים דתיים, כיפה. תאמין לי, אחלה שכנות. אין לנו שום בעיה. כל אחד יחיה וייתן לשני לחיות, והכל יהיה בסדר. ביום שאנחנו כל הזמן מתעסקים ב-האם הוא מנסה לקחת את הילד שלי לכיוון אחד ושתיים, זה המקום שבו הלביאות שלנו יוצאת, ואנחנו מתחילים להילחם.

דנה אורן ינאי:

ואני נשבעת לך, בסדר? אני אומרת לך כאן, ואני אומרת את זה פעם ראשונה. ביום שפה בעיר מי שינהל את כל עולם היהדות יהיו אנשים מה שנקרא, המפד"ל של פעם, וש"ס

של פעם, שתפקידם לקיים יהדות לקהילה שלהם, אני הולכת איתך יד ביד עד סוף העולם. ואני חושבת שאני אגיד את זה בפניך, שזה הזרם שאתה אישית, לא מסביב שלך, מייצג. אני רוצה ללכת לבית הכנסת ושהוא יהיה נעים. אני רוצה ללכת להתפלל. ופה, עד סוף העולם. עד היום שבו מנסים לשנות את האופי של העיר, ואת הילדים שלנו -

הילה גרסטל:

טוב, אני רק שנייה. מושקה, את רצית לומר משהו. אבל אני חושבת שזאת הייתה דוגמה לעמדה מאוד קיצונית, לדעתי, זו דעה מאוד קיצונית. ושוב, היא לא לוקה בהכללה. להוציא את כל אלה וכל אלה, וכל אלה. אני מזכירה -

דנה אורן ינאי:

לא. אמרתי - רגע. לא אמרת, פעילות של חב"ד ולהוציא את הגרעין התורני, והעמותה. בעיניי, זו אמירה - אבל זו השאלה -

הילה גרסטל:

ועקנין, אני רואה בזה אמירה ממש, ממש. שנייה, ועקנין. אני רואה משהו באמירות, בתוך הדברים שאמרת יש דברים מאוד, מאוד לא דמוקרטיים בעיניי. ומאוד -

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

בסדר, אני יודעת שזה לא יקרה - אבל גם את לא יכולה לעשות את זה. זו מדינה דמוקרטית -

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

ולכן אני נלחמת. זה נכון - אבל את נלחמת על מה? את נלחמת על זה של להוציא מהעיר שלך -

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

לא. על הצביון - צביון זה דבר אחד. ולהגיד שלא יהיה פה גרעין תורני, זו בעיניי אמירה מאוד חמורה -

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

אין בעיה. אבל שכשאני אראה לך, אולי את מכירה, שהגרעינים התורניים במדינת ישראל נתמכים כלכלית בהתאם למספר הפעולות שהם עושים בקרב הציבור החילוני -

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

לא, זה לא מה שאני רוצה לראות. אני רוצה לראות - אבל זה נכון -

הילה גרסטל:

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

מה הגרעין התורני עושה בהרצליה - אפשר לעשות על זה ישיבה -

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

בהקשר הזה של מה שהחילוניים כל כך חוששים ממנו - אפשר, אין בעיה -

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

זה מה שאני רוצה לראות. התמיכה פחות מעניינת אותי, כי -

צבי וייס:

הילה גרסטל:

אני מציע, רק רגע -
שנייה, מושקה, את רצית לומר משהו? אחרי זה שרה,
ואחרי זה דנה -

צבי וייס:

הילה גרסטל:

לא, אדון וייס, רגע. מושקה -
מה שאת רוצה -

צבי וייס:

הילה גרסטל:

רגע, אדון וייס. שנייה -

צבי וייס:

הילה גרסטל:

אדון וייס, פעם שנייה. פעם שלישית אני מוציאה -

צבי וייס:

הפועל זו עמותה? מכבי זו עמותה? כל הדברים זה עמותות -

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

אין לי בעיה גם להשאיר רק את -
דנה, אל תגיבי בבקשה. שנייה. סדר הדיבור, מושקה, שרה,
ודנה אדמוני -

מושקה שושן:

טוב, אני אגיד משהו כזה, מה שאני רציתי להגיד. אני לא
נכנסת לתחושות של הורים, ואני לא נכנסת לתחושות בכלל
של תושבים. כל אחד הולך עם התחושה הסובייקטיבית
שלו, שהיא מגובה בעובדות ונתונים, או בפרשנויות. לא לזה
אני נכנסת. אבל כשאנחנו תושבים, דיברת על שני
המוקדים, ואם אני אדבר מהצד הדתי, שמופלים בגלל כל
מיני דברים, לצורך העניין, אני כן כבר אמרתי, ואני אגיד
שוב. אני מתוך קהילת חב"ד, אני ילידת הרצליה, גדלתי
בהרצליה -

אימא ל-7 ילדים. וגרה בגליל ים. ואם אנחנו עושים, או
מנסים לעשות פעילות חברתית, אז בשום אופן לא, כי כולם
יודעים איכשהו ככה זה מתגלגל, שאני קשורה לעמותה של
חב"ד. שוב, לא בקטע כלכלי.

אני לא נתמכת, לא מממנים לי שכר דירה, ולא מקבלת
מהם שקל. כן אני עובדת במשרדים של חב"ד. אני חשבת
שכר, ובהנהלת חשבונות, מהמקום הזה. אני מקבלת
משכורת. כן לא על פעילות, אלא עוד לפני בכלל שהתחנתני
אני עובדת שם, במשרדים.

אני לא מקבלת שום תקציב לכלום, בסדר? וכשאנחנו באים
ורוצים לעשות איזושהי פעילות חברתית לכבוד חנוכה,
לכבוד ראש השנה, אז באיסור חמור, ואם אתם תעשו את
הפעילות בפארק, נבטל לכם גם את הפעילות בעיר
שקיבלתם אישור. מילים שנאמרו. ומי שעובד בעירייה
באותו תפקיד, יודע. בו בשעה -

אני אמרתי - **יהודה בן עזרא:**

הנה, יהודה. בסדר, הכל טוב. אני לא אמרתי מי אמר - **מושקה שושן:**

גבולות גזרה, ולא רצו שתעברו את גבולות הגזרה - **יהודה בן עזרא:**

רגע, אוקיי. אז הנה, אני בתור תושבת, שמייצגת עמדה **מושקה שושן:**

מסוימת, אני לא באה מטעם העמותה. כן, אנחנו אנשים יחידים שגרים. ואין שום אישור לשום כלום, במקום ציבורי, במרחב הציבורי. שזה בסדר, לא משנה מה אני חושבת, אבל אם אלו הכללים. הגיע חג סוכות, והעירייה באתר העירייה ובפעילות התושבים מפרסמת פעילות מטעם העירייה, בשיתוף הקהילה היהודית המסורתית שוויונית. אמרתי נכון את השיתוף? זאת אומרת, שפתאום פה לקהילות אחרות, שהן כנראה באות מאזור חיוג קצת יותר נחמד לעין, אז זה סבבה לעשות פעילות מטעם העירייה, באתר העירייה, אולי במימון ובתקציב, וזה לא מעניין אותי רגע הקטע הזה. אבל עצם האישור, פה זה כן בסדר, וזה כל מי שהוא לא זה, זה בסדר. אבל פה שום דבר, אף אחד.

זה לא בקטע של לבוא לדחוף לילדים משהו. יש פעילות חברתית, ואנחנו עושים אותה. ויש מי שרוצה, ומי שלא רוצה. אף אחד לא נוגע בילדים, ולא קורא לילדים. והורה שרוצה, מביא את הילד. והורה שלא רוצה, לא מביא את הילד.

והמרחב הציבורי הוא ציבורי גם לי, וגם לך. וגם את יכולה לעשות שם פעילות כזו או אחרת. כמובן, חד משמעית. אני מדברת עוד יותר. אני הולכת פה אחרת. אני מדברת פה על האישור. איך כעירייה, ועכשיו, זה קשור גם לאווירה ציבורית. למה? זה קשור מאוד לאווירה הציבורית. זה לא רק העירייה. אין לעירייה, בואי נודה על האמת, אין לעירייה שום כללים מי יכול ומי לא יכול לעשות מה יכול או מה לא יכול. אין כזה דבר, אבל אם מתפרסמת מודעה בקבוצת בית הכנסת על פעילות לילדים, מי שרוצה לעשות הדלקת חנוכייה, או מה שזה לא יהיה. ומשם, מיד בתוך 5 דקי על השעון זה עובר ליהודה בן עזרא, שמפעיל את עמותת חב"ד הגדולה בעיר הרצליה, להגיד לה לבטל את הפעילות המסכנה הזאת. זאת אומרת, שיש פה משהו -

כי היה לנו הסכם, ולא עמדתם בהסכם, לכן - **יהודה בן עזרא:**

מי זה עמדתם? קודם כל, מי זה עמדתם - **מושקה שושן:**

מי שסגרתי איתו את ההסכם. חב"ד - **יהודה בן עזרא:**

מושקה שושן:
יהודה בן עזרא:

אני לא חב"ד הגדולה. רגע, אני אסביר -
 אי אפשר שכל אחד יעשה מה שהוא רוצה. היה הסכם עם
 חב"ד שעושים הדלקת נר בבית הכנסת, ברחבת בית הכנסת,
 ולא בפארק. ואתם הלכתם לפארק על דעת עצמכם. בלי
 תיאום, בלי אישור. עצרנו את זה -

מושקה שושן:
יהודה בן עזרא:

אני לא מסכימה עם זה, בוא אני אגיד לך את האמת -
 אבל זאת העובדה -

מושקה שושן:
יהודה בן עזרא:

סדר הדברים הוא לא מדויק. וגם משה יכול לתמוך, אנחנו
 יכולים לראות את זה -

יהודה בן עזרא:

דורך אגב, אני מוכרח להגיד לך, שאני גם מסכים איתך
 בקטע השני. למה ליהדות השוויונית מותר ולחב"ד אסור.
 אני מסכים איתך -

הילה גרסטל:
שרה מאירמן:

אוקי. מושקה, הבנו. שרה -
 אני רוצה להגיד משהו. אני רואה שאת כל הזמן, דנה,
 מדברת נגד הגרעין התורני. כמה אנשים מהגרעין התורני
 פגשת? אז בואי אני אסביר לך מה זה הגרעין התורני.
 הגרעין התורני בהרצליה כבר הגיע. חצי מהגרעין התורני
 פה, מי שרשום, זה חבר'ה שגדלו פה בהרצליה, והם שמחו
 שמגיעים צעירים ונשארו. היום זה עלה וגדל בכמויות לא
 נורמליות, כי יש קהילה של בוגרים דתיים של הבינתחומי,
 שהחליטו להישאר פה בהרצליה. עד כדי שאפילו יש
 חוצניקים, שהיום בבינתחומי, בד"כ היה רב אחד. הביאו
 עוד רב, ואז שאלתי את האחראית, מי זה המשפחה
 השלישית. אמרו, לא. הוא בא, כי יש היום 60 או 70 חבר'ה,
 שחלקם נשואים, שנשארו בהרצליה, והם צריכים, בגלל
 שהם חוצניקים, אז יש מישהו שהוא זה -

תמר רבינוביץ:
שרה מאירמן:

מה זה חוצניקים?
 הם מחו"ל. מה שקורה -

תמר רבינוביץ:
שרה מאירמן:

חוצניקים מבחינתי, זה מחוץ להרצליה -
 לא, לא. מה שקורה, בגלל שיש בבינתחומי תכנית חו"ל. אז
 פעם הסבירה לי מישהי, לפני שזה היה מאורגן, אכלו אצלנו
 כל שבת סטודנטים מהבינתחומי. ואחת מהן היא זאת
 שהביאה, אמרה, תשמעי, אם אני הייתי רוצה ללכת ללמוד
 בייל, הייתי משלמת, היא בכלל הייתה מברזיל. הייתי
 משלמת 70,000 דולר רק ללימודים, בלי המחייה. פה אני
 משלמת חצי, עם מחייה, ובי"ס. דורך אגב, היום היא עושה
 דוקטורט בזה -

יעקב זינגבוים: שזה קצת אבסורד, כי אנחנו צריכים לשלם 250,000 ₪, והם משלמים רבע-

שרה מאירמן: לא, הם לא משלמים רבע-

יעקב זינגבוים: הם לא משלמים הרבה בכלל-

טוב. אנחנו בואו לא נסטה-

יעקב זינגבוים: לא, סתם בלי קשר-

זה לא רלוונטי-

אני לא נכנסת לזה. בקיצור, הקהילה היום ענקית. אנחנו כבר לא מכירים כולם אחד את השני. וחוף מזה, אני בגרעין התורני 20 וכמה שנה, בחיים לא הייתי בפעילות שעושים בשביל לקרב ילדים. סליחה, אין כזו פעילות. זה שיש מכון בר מצווה? בסדר, מי שרוצה ללמוד לבר מצווה, הולך ללמוד לבר מצווה. וגם המחירים שלהם הרבה יותר סבירים מכל מיני כאלה שלוקחים. יש לא יודעת, זה שלקחנו על עצמנו את הנושא של הזקנים, עד שזה לא קרה, אף אחד לא הלך לזקנים. לא בחנוכה, לא בפורים, לא ביום העצמאות, לא בקורונה. אני לא מדברת על זה שבמלחמה, אני עבדתי, אני ריכזתי איזו התנדבות שעכשיו עזבתי בגלל שחזרתי לעבוד. והייתה אחת, נועה גולדשטיין, מהמחלקה לרווחה, שהיא קיבלה איזה תפקיד במלחמה. את מי היא הפעילה? את העמותה שנקראת איש לאחד יעזור, שהקים צחי, הבן שלו (של וייס). והצטרפו שם חילוניים, דתיים.

ברגע שהיה צריך מישהו, זה התחיל מהקורונה. צריך תרופה למישהו, בכלל לא משנה מי בא. אז אני רוצה שתראי לי דוגמה אחת, אני אגיד לך מה קורה. את רואה את מה שקורה במקומות אחרים, אומרים גרעין תורני. את לא פגשת אף אחד פה. בואי תפגשי את האנשים. יש רופאים, יש עורכי דין, יש עו"סית שמטפלת עכשיו בכל-אני לא...

דנה אורן ינאי:

שרה מאירמן:

בכל החטופים שחזרו. היא אחראית פה על כל הנושא הזה. הם ישבו בכפ"ס, עכשיו היא יושבת בהרצליה. יש המון אנשים. את חושבת שהאנשים כל היום מתעסקים-אל תדאגי, את אורית לא יפטרו. את חושבת באמת שיש לנו זמן להתעסק כל היום בזה? אנחנו חיים את חיינו. באמת אנחנו עוזרים להרבה אנשים. לי כמעט אין שבת שאין לי אנשים בבית. יש לנו, הקמנו קבוצה שנקראת תרגישו בבית. ואז מישהו מספר, יש איזה אלמן שגר פה, מי יכול לארח

אותו. יש איזה חד הורי. אני בשנים האחרונות, הלכנו עם החד הוריות. עם הילדים שלהן, בליל הסדר, בראש השנה, בהכל. אז אנחנו הולכים להשפיע? לא. הלוואי שעוד קבוצות יקומו ככה, ויגידו, תרגישו בבית, ושיארחו. אנשים שאני בכלל לא מכירה. מבוגרים. יש איזו מישהי שיש לה בן לא כל כך בסדר, שגם היא באה. זה מה שאנחנו עושים. תראי לי פעילות אחת של השפעה. יש את תרגישו בבית, יש את מכון בר מצווה, יש את העניין של הזקנים. ומה עוד? אני כבר לא זוכרת. אה, ובבתי כנסת כמובן, מה שקרה, שברגע שהגיעו צעירים, עובדה. בבית פרוטיאה לקחו מישהו, הם רצו שיארגנו אותם.

דרך אגב, בעלי, שהוא בגרעין התורני הצעיר, בן 64, הולך כל שבת להעביר שיעור בתפארת, אבל אח"כ הוא הולך לבית שלום כדי להשלים מניין. כדי שיהיה מניין בבית האבות. יש בהולנדי. אני מעבירה שם שיעורים. הרב הורדן. הכל בהתנדבות. אז מה, זה בשביל להחזיר בתשובה את הזקנים שחיים בבית ההולנדי, או בבית פרוטיאה? אז לכן אני אומרת, את כל הזמן, באמת אני מרגישה -

מפחדים מכלום -

רק רגע. באמת אני מרגישה, דנה, שאת חיה במה שהיה לפני 10 שנים -

הפוך -

שהיו בנות השירות שהגיעו, נכנסו לזה, ואז מיכל עשתה הרבה רעש, והרבה הורים התנגדו למה שהיא עשתה -

מי זו מיכל?

מהחינוך -

אני רוצה להגיד. גם אדון וייס בעצם אמר, וגם ועקנין אומר, ובעצם את לא היית פה בשיחה מקודם, אבל הם בעצם אומרים, שבעצם אנחנו החילוניים, יש לך ילדים בבי"ס? ולי יש ילדים בבי"ס. חשוב לי להסביר. אנחנו לא תיאמנו. תשאלו גם אותם. כולנו מרגישים את אותה תחושה כלפי בי"ס, מה שסיפרתי לכם מקודם. אי אפשר לבטל את זה -

איזה בי"ס? סליחה.

אני אספר לך אח"כ. זאת אומרת, אי אפשר לבטל את זה. זה לא משהו שאת יכולה. זו לא תחושה של בנאדם. כמו שאתה רואית, רבינוביץ', אנחנו יודעים שזה מגיע. אין לי

משה ועקנין:

שרה מאירמן:

דנה אורן ינאי:

שרה מאירמן:

דנה אורן ינאי:

משה ועקנין:

תמר רבינוביץ:

שרה מאירמן:

תמר רבינוביץ:

שום פחד מלדעת -
 תבדקי מי הסבא שלך. תבדקי מי זה רבינוביץ', ואז תביני -
 אני יודעת מי זה. אני פשוט מנסה להסביר, אני לא מפחדת
 מהדת -

משה ועקנין:
תמר רבינוביץ:

כבר התחלקנו לתתי ועדות?
 באמת, דנה, אני מוכנה לעשות לך מפגש אצלי בבית -
 לא צריך מפגש -

הילה גרסטל:
שרה מאירמן:
דנה אורן ינאי:

עם אנשים מהקהילה. הם בכלל לא מדברים על נושאים -
 יש לה עמדה ברורה. כל המפגש לא יעזור -

שרה מאירמן:
צבי וייס:

למה, הפוך -
 לא, לא נכון, להפך -
 הוצאת דיבת -

דנה אורן ינאי:
הילה גרסטל:

אז אדרבא, שתבוא לבית שלה -
 כל אמירה מחזקת את אותה תחושה. ואני חושבת שמה
 שדנה אמרה, ואני הסתייגתי בצורה ברורה, ואני גם
 מסתייגת עכשיו מהחלקים החיצוניים -

דנה אורן ינאי:
צבי וייס:

אמרת את זה, נכון -

הילה גרסטל:

של הדברים שהיא אמרה. אם אני לוקחת את המשמעות של
 הדברים, זה שבעצם מה שהיא רוצה, היא לא רוצה להוציא
 את הגרעין התורני מהרצליה. היא רוצה למנוע את זה
 שהגרעין התורני ינסה לעשות איזשהן פעולות שמשפיעות
 על חיי החילוניים.

צבי וייס:
הילה גרסטל:

כנגד זה, שרה אומרת, אנחנו הגרעין, אני בגרעין התורני,
 אני הגרעין התורני, אני הפנים של הגרעין התורני. אנחנו
 לא מנסים לעשות שום פעולות כאלה. מה שאנחנו מנסים
 לעשות, אנחנו מנסים לעשות טוב. אנחנו מתנדבים, אנחנו
 מסייעים לקשישים. עכשיו, אני חושבת שכאן יש פער
 עובדתי שצריך למלא אותו איכשהו. כלומר, היו לנו
 בתחילת הדרך, זה אני אומרת בשביל תמר, עלתה שאלה של
 הנחת תפילין ושידול ילדים להנחת תפילין. והעניין הזה
 נפתר בשת"פ. מה שתמר מעלה עוד -

דנה אדמוני:
הילה גרסטל:

נפתר זה לא -
 נפתר. ואני ביקשתי, גם בפעם הקודמת, בישיבה הקודמת
 ולא הייתה הסתייגות, וביקשתי, דנה -

דנה אדמוני:

אני לא מעלה את הנושא, אבל להגיד נפתר, זה יומרני -
 היות ויש פה, ואני עדיין נמצאת פה, ויש פרוטוקול, אז
 אני -

- הילה גרסטל:**
 אבל אני ביקשתי, ולפרוטוקול ביקשתי גם, שאם יש חריגות, תודיעו לי -
 אני לא עובדת בלהסתובב בעיר ולחפש -
- דנה אדמוני:**
הילה גרסטל:
 אבל על שמועות אני לא יכולה להתבסס, על שמועות אי אפשר לפתור את זה. אם יש נושא, ויש מספיק חילוניים בעיר שעוקבים אחרי זה, כן, תגידו, תגידו את זה במקום הזה, בשעה הזאת, ביום הזה. אני לא שומעת כלום. ובישיבה הקודמת, כשראש העיר היה, דיברנו על זה. אף אחד לא אמר שיש עם זה איזשהו קושי. גם דניאל היה, גם את היית -
- דנה אדמוני:**
 דנה אדמוני עכשיו מדברת -
 אני חושבת, ואני מתחברת למה שדנה אומרת, ואני חושבת שהנושא -
- הילה גרסטל:**
 מר וייס, לא עונים לטלפון. לא עונים לטלפון פה, אני מצטערת
 לא, זה היה מהגרעין התורני -
 אז יוצאים החוצה, ועונים שם. נימוס -
 אל תתבלבלו, לא היה. חס וחלילה. אנחנו לא נותנים -
 רגע, היא מדברת עכשיו -
 יושבים פה אנשים מכובדים, נציגי ציבור שבאים ומשתפים ומדברים, ומתדיינים, והכל טוב ויפה. אבל אמרנו את זה גם בעבר. יש מה שנעשה על פני השטח, ומה שהעירייה מגיעה לסיכומים עם נציגי הציבור הדתי, ולוחצים ידיים, ויש סיכום, וזה קורה. ומה שהם מקבלים בסיכום, הם אומרים תודה רבה. ומה שלא, יש אחרים שבאים ועושים -
 עובדות, עובדות -
 אלה העובדות, הנה העובדות -
 לא, אין עובדות -
 אני אתן לך -
 אני רוצה לראות עובדות. לא טענות. עופר ייתן -
 אני אתן לה עובדה שאולי את תסכימי -
 אין שום בעיה, אבל תן לי רגע רק שנייה עוד רבע מילה. יש בשורה התחתונה, כשאנחנו נמצאים בקבוצות הווטסאפ של הקהילות, וכל פעם זה צף, וצף מעוד ועוד מקומות, כל מיני סיפורים -
 מה?
- הילה גרסטל:**
דנה אדמוני:
 של כמו שאמרנו, שמגיעים או בהגרלות למיניהן, או

בדברים, או במה לעשות -
 לא, אבל זה לא קשור להרצליה. דנה, כמה פעמים -
 מה זה לא קשור להרצליה?
 הנושא של ההגרלות לא קשור להרצליה. אמרתי בפעם
 הקודמת, זה מופיע בפרוטוקול. יש חוק במדינת ישראל.
 אסור לעשות את זה. תפעלו עפ"י חוק. זה שתבואו פעם
 אחרי פעם הנה, כשזה לא קשור להרצליה, זה משהו ארצי -
 אבל אני לא באה בטענה לעירייה -
 אבל לא לעירייה, לוועדה. למה אנחנו חוזרים על זה?
 אבל גם הוועדה לא יכולה לעשות עם זה כלום -
 נכון, אז למה צריך להעלות את זה?
 כי אתם מדברים על האטמוספירה, על האווירה -
 אנחנו לא יכולים לבוא ולהגיד, אנחנו נתעלם מכל מה
 שבאים אלינו בדלת האחורית, נהיה בשקט, כי זה לא
 קשור, אין עם מי לדבר על זה. זה קורה מאחורי הקלעים -

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

דנה -
 שנייה, רגע. אז מה שמאחורי הקלעים, אין מה לעשות,
 אנחנו נספוג את זה. ובכל שאר הדברים, נבוא ונהיה
 נחמדים, ונגיע להבנות, ולהידברות. ודרך אגב, ויהודה יודע
 טוב מאוד, אם יש מישהו שמאמין כמוני בהידברות, הוא
 יודע, ולא סתם הגענו גם להסכמות בירוקה המערבית.
 אני יודעת להידבר איפה שצריך להידבר. אבל אי אפשר
 להתעלם ולהגיד, בגלל שאין עם מי, זה איזשהו משהו
 אמורפי כזה שקורה בהרצליה. אתם צריכים להבין שזה
 הפיל הלבן בחדר. זה מה שמעורר -

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

אבל מה הפיל? תגידי לי -

הילה גרסטל:

אז באיזו מספרה -

שרה מאירמן:

שרה, שנייה. דנה, שנייה. אני רוצה לתת לעופר את רשות
 הדיבור -

הילה גרסטל:

אני אגיד לך. אני רגע אתן איזו דוגמה. אם אנחנו, הנהגת
 העיר, ראש העיר, לא משנה. יהודה. מי שמגיע להסכמות
 עם הצד הדתי בקואליציה, על דוכני תפילין בעיר, או על
 דוכני תפילין פה, אז יוצא מצב שבאים מבחוץ חב"ד,
 ורואים איזו פירצה מבחוץ, ובאים עם דוכני תפילין על חוף
 הים. ואז אתה בא לציבור שלנו, והם אומרים, זה לא
 אנחנו. ובאמת, ועקנין, הולכים, בודקים. אבל זה לא הם.
 זאת אומרת, מה שבאה דנה ואומרת, אתה סוגר משהו נגיד

עופר לוי:

עם הצד -

לא, זה סודר. זה יצא בסוף -

לא משנה. נתתי רק דוגמה. ואז ההוא בא מהצד. זאת אומרת, הם משלימים חורים אחד לשני. זו הכוונה שאני חושב -

משה ועקנין:
עופר לוי:

ואני אגיד את זה ברמת העיקרון, אני אגיד לכם לי בתור יזם, למרות שאני למדתי וגדלתי במשפחה חילונית לגמרי, עדיין היינו הולכים תמיד ביום כיפור לבית כנסת, והייתה אווירה נעימה, ושכנים של דתיים. תמיד. כי התחושה הייתה שכל אחד חי את חייו, ומכבד את המרחב של הצד השני. לא היה איזשהו ניסיון להשפיע ולשנות. זאת הנקודה. פה זה הקאץ'. כשבאים, ומה לעשות שבצד השני -

דנה אדמוני:

איפה את רואה השפעה, דנה?

איפה את רואה השפעה ביום כיפור, כשאת באה ביום כיפור להתפלל? סתם דוגמה, איפה את רואה השפעה ביום כיפור?

משה ועקנין:

לא, אני אומרת לא על יום כיפור. אני לא אמרתי שיש השפעה ביום כיפור. אמרתי שאני חושבת שבסופו של דבר, שכל הסוג של הדתה/מיסיונריות, יש אנשים שלא אוהבים את המילה הזאת. אבל פעילויות כאלה ואחרות שנעשות פה, בסופו של דבר זה בא בעוכריכם, כי אתם מייצרים אנטי לציבור שבעבר, מבחינתי בעבר, לא היה יום כיפור שלא הייתי מגיעה עם הילדים. היום אני לא רוצה לראות בית כנסת בכלל. אני אומרת לכם את המצבים שאתם מביאים את זה. תאמינו לי, אימא שלי אישה דתייה. אמרתי לה, אימא -

דנה אדמוני:

אבל את צריכה להפריד בין -

שנים לא היה דבר כזה חתונה חילונית. קיץ אחרון, 6 חתונות, כולן חילוניות, בלי רב אחד בכלל. יש משמעות. אתם מרחיקים את הציבור שרוצה את המסורת -

משה ועקנין:
דנה אדמוני:

אבל זה לא אנחנו -

אני לא מדברת שאתה ועקנין -

אבל את צריכה להפריד בין -

רגע, ועקנין. תקשיבו שנייה, תקשיבו. אני רוצה לומר משהו -

משה ועקנין:
דנה אדמוני:
משה ועקנין:
הילה גרסטל:

יש לי הצעת ייעול -

שנייה. אני אתן לך להציע הצעת ייעול. אבל תקשיבו. אני ממש מצטערת. אנחנו מסתובבים במעגל שוטה, ולא

צבי וייס:
הילה גרסטל:

מצליחים לצאת ממנו. וכל הניסיונות שלי לפרוץ את המעגל השוטה הזה, נכשלים. מפני-

לכן אני חושבת שסעיף 2-

סליחה, דנה, אל תקטעי אותי, בבקשה. שנייה

כל הניסיונות, כל הזמן יש פה איזשהן טענות אווירה מהצד הזה. אני חילונית, אני ליברלית, אני לא רוצה כפייה דתית. אבל אני מנסה להבין על מה אתם מדברים, ואני לא מצליחה להבין. בית הכנסת סוף, סוף הוצאנו, ודוכני התפילין, הוצאנו. ואם יש מישהו שבא גם אולי באחת הפעמים שלא היית, דובר עם הרב קסטיאל שברגע שיש מישהו בא מחוץ להרצליה, מדברים עם הרב קסטיאל, והוא מוציא אותם מיד. וזה מטופל. הוא מטפל בזה.

אבל כמה אפשר לדבר על עוד דוכן תפילין, ופחות דוכן תפילין. כמה אפשר לדבר על זה? צריך להתקדם. אז אני מנסה להבין מה הפעולות הקונקרטיות שהגרעין התורני עושה, שמאיים על הציבור החילוני. אני לא שמעתי ולו איום אחד. ובאמת, אני מנסה להוציא את הספינה הזאת מהשרטון שהיא תקועה עליו מההתחלה. אז בואו נתקדם-

אין בעיה, נעשה ישיבה-

אז בואו נתקדם, בואו ננסה להתקדם, חייבים להתקדם. אז דנה הציעה-

אמרת לי שיש לי הצעה-

מיד אני אשמע את ההצעה שלך, מר וייס. אמרתי, דנה הציעה תתי ועדות. אני מוכנה לזרום עם זה. אם זה משהו שיחלץ אותנו מהשרטון הזה, שכל פעם, כל פעם חוזרים על אותו דבר-

מה ייתן תתי הוועדות?

אני לא מצליח להבין, למה לא פוחדים מאלימות והסמים, ופחדים מהתפילין?

יש לי הצעה, פה מפחדים-

רגע. מר וייס, ועקנין-

מר וייס, כן-

יש לי הצעה. יש פה פחד, אני שומע משני גורמים. הגרעין התורני וחב"ד. אני מציע שלאחת הישיבות נזמין ראש הגרעין התורני, זה הבן שלי, ושהוא יגיד מה שהוא עושה, ואם יש שאלות אליו, אז-

רעיון מעולה, רעיון מעולה-

דנה אדמוני:
הילה גרסטל:

דנה אורן ינאי:
הילה גרסטל:

צבי וייס:
הילה גרסטל:

עופר לוי:
משה ועקנין:

צבי וייס:
הילה גרסטל:

הילה גרסטל:
צבי וייס:

הילה גרסטל:

צבי וייס:

עוד לא סיימתי. עכשיו, אני אגיד לכם -
אני אומר, פה עכשיו היום, הוא עכשיו ירד במטוס, הוא
נסע עם משלחת לפולין. והוא לא נסע עם משלחת של ביי"ס
בהרצליה, שחס וחלילה שהוא לא יעביר את מישהו על דעתו
פה. הוא מעביר מאשדוד, ומעמק חפר שם -
הדת היא גלובלית -

דנה אורן ינאי:

צבי וייס:

רק רגע אחד, אל תפריעי לי. ואני אומר, הוא לא נוסע סתם.
משרד החינוך מבקש אותו, כי יש לו מה להגיד. בשביל זה
אני אומר, שיבוא לפה. ועכשיו, מה הוא עשה פה בעיר -
יש לי משהו נוסף. יש לי עוד. אני אומר, את הזקנים, יש
הזקנים האלה, מאות יש בבית, ובקורונה הם פחדו לצאת
מהבית. הם פחדו, כי אמרו, אסור לצאת, וכן. 350 משפחות
שבאו אליהם מהשליחות של הפעילות הזאת -
כולם עבדו. המבוגרים, הילדים -
ולא הדתיים הלכו -
אני יודעת, אני יודעת -

שרה מאירמן:

צבי וייס:

הילה גרסטל:

צבי וייס:

אני רוצה שכולם יידעו. והם באו ודפקו בדלת. כשבאו כמה
מהעירייה, 4, 5, פחדו. אמרו לא לפתוח דלתות בהנחיה. כל
מי שבא מהגרעין הזה, אז אמרו, אנחנו היינו -
רק עוד רגע, יש לי עוד דבר -

שרה מאירמן:

צבי וייס:

אמרת לי, אולי תצטרפו. אני מציעה שאולי עכשיו בחנוכה -
רק רגע. אני כבר גומר. ובקורונה, זה מה שגם היה. עכשיו,
אני אומר, בחב"ד. חב"ד זה לא פה המקומית. בכל העולם
שיש חב"ד. הבת שלי, הנכד שלי, אני לא יודע איפה היא
עכשיו. בווייטנאם -

הילה גרסטל:

צבי וייס:

דנה אורן ינאי:

צבי וייס:

עופר לוי:

בסדר, מר וייס. בואו, אנחנו צריכים לקצר -
בכל העולם יש חב"ד. ועושים שירות -
זה לא אותו חב"ד -
אותו חב"ד -

צבי וייס:

שרה מאירמן:

עופר לוי:

צבי, בוא נעשה משלחת. אתה תבוא אליי סופ"ש שישי, שבת
אחד, ואני אבוא אליך -
אתה כבר מוזמן -

צבי וייס:

עופר, אני מזמינה אותך אליי לארוחה. אני גם מבשלת טוב -
לא, לא. אבל שישי-שבת שלם. שמירת שבת, ואתם תבואו
אליי -

צבי וייס:

תראה, אם אתה תביא אוכל כשר. אתה לא יכול להאכיל
אותי במה שאני לא אוכל. אם אתה רוצה לחסוך לעצמך ..

- הילה גרסטל:**
צבי וייס:
- תקשיבו, בואו נעצור פה -
אבל עוד דבר אחד יש לי, מה שעשו. אתה שומע, בזמן
הקורונה, הייתה הנחיה של הממשלה, של -
מר וייס, חייבים לקצר -
אני רוצה דקה -
לא, לא. חייבים לקצר -
חצי דקה -
אין זמן, מר וייס. אנחנו עוצרים פה -
קודם כל, אני מציע שהוועדה תשלח מזל טוב לרב של חב"ד,
הוא מחתן מחרתיים את הבן שלו, אז אני חושב שעל זה
אפשר להתאחד. חבר ועדה -
מזל טוב -
מזל טוב לרב, איך קוראים לו?
הרב קסטיאל -
בחתונה אזרחית?
תקשיבו: צריך להתכנס. מר וייס, רגע, אין לנו 20 דק'. עופר
הולך. תקשיבו, חייבים ללכת -
המזל טוב היה פה אחד -
מזל טוב, פה אחד -
- הילה גרסטל:**
צבי וייס:
- עכשיו אנחנו צריכים פה אחד בעוד כמה נושאים. האם
מקובל להזמין את צחי, הבן של אדון וייס, לישיבה הבאה,
שיספר לנו על פעילות הגרעין התורני, והוא צריך לקחת
בחשבון שהוא יישאל שאלות קשות -
ברור -
- הילה גרסטל:**
צבי וייס:
- נוקבות. כשזה מחייב גם בעיניי הכנה מהצד החילוני,
לדברים קונקרטיים -
עם דוגמאות -
- הילה גרסטל:**
משה ועקנין:
- הכל יהיה בצורה מנומסת, אבל נוקבת. מקובל? מקובל.
דבר שלישי. האם מקובלת ההצעה של דנה, שבנוסף לכך,
בנוסף לכל מה שנאמר עד כה, גם תהיה פה איזושהי חלוקה
של צוותים משותפים. נניח 3, 4 אנשים בצוות. זה 2, 3
צוותים -
- הילה גרסטל:**
מושקה שושן:
- אפשר את אותם צוותים שישבו ביחד -
הם ישבו בצורה חד פעמית, ולא כולם הצטיינו. ודנה תפרוש
את משנתה בעניין הזה -
אני אומרת, בשביל שנייה להוריד את הלהבות, אחרי
שהעליתי אותן, ולא להיכנס -
- דנה אורן ינאי:**

- שרה מאירמן:**
דנה אורן ינאי:
משה ועקנין:
דנה אורן ינאי:
- החוכמה הגדולה היא להוריד אותן -
לא להיכנס לשכונות -
לשרוף זה קל -
ולהפוך את זה לאירוע של, הנה אנחנו הולכים לעשות זירת
איגרוף. אלא להתחיל להתחלק ל-3 קבוצות. כל קבוצה
תיפגש עם שני נציגים מהזרם החילוני -
בנפרד?
- מושקה שושן:**
דנה אורן ינאי:
- אחד על אחד, לשמוע. לשמוע את כאבי הבטן. הצוותים
יגיעו לכאן, נשים את כאבי הבטן על השולחן, בסדר? נתכלל
את זה אפילו לאיזו מצגת. נציג את זה על השולחן, ואז
נקבל החלטה מה אנחנו עושים בגלים ים, מה אנחנו עושים
בירוקה, ומה עושים בהרצליה ב' -
אני יכול להיות בצוות שלך?
אני אשמח -
- צבי וייס:**
דנה אורן ינאי:
הילה גרסטל:
- הייתה שאלה של מושקה, שהיא שאלה מאוד רלוונטית.
האם הפגישות תהיינה חד צדדיות או דו צדדיות. אני
מציעה לא לקבוע מראש -
אז התשובה הייתה -
- מושקה שושן:**
הילה גרסטל:
- רגע, מושקה, שנייה. ההצעה שלי היא, שצריך יהיה לייצר
כנראה קודם פגישות חד צדדיות, ואז להכשיר את הקרקע -
לא, היא אמרה שלא -
להכשיר את הקרקע -
- מושקה שושן:**
הילה גרסטל:
דנה אורן ינאי:
מושקה שושן:
דנה אורן ינאי:
הילה גרסטל:
- לא. אחד על אחד עם חילוניים, ואחד על אחד -
אה, אוקי, אז כן -
אני לא מחפשת עימותים -
- דנה אורן ינאי:**
הילה גרסטל:
- אבל דנה, אני מציעה לשכלל את זה. לעשות אחד על אחד,
זה לא אחד על אחד. זה נניח 3 על 3 -
אבל קודם חד צדדיים. אבל כדי להכין את הקרקע למשהו
משותף גם -
- דנה אורן ינאי:**
הילה גרסטל:
- אמרתי, בוא נבוא לשולחן ואז נחליט איך ממשיכים -
בדיוק. אבל אתם יכולים גם להריץ את זה לפני כן. שגם
וגם. האם מישהו מסתייג מההצעה?
לא. כבוד השופטת, אני חייב לסיים -
- עופר לוי:**
הילה גרסטל:
עופר לוי:
שרה מאירמן:
הילה גרסטל:
- אבל אתה מסכים להצעה -
אני מסכים -
אני לא מבינה, לקראת מה בעצם?
אחרי ששמענו שיש מלחמות במועדון -

- דנה אורן ינאי:**
שרה מאירמן:
הילה גרסטל:
מכבי, הפועל. זה סכסוך יותר גדול מחילוניים ודתיים.
מה זה מועדון הפטאנק? מה זה?
זה מועדון של קשישים -
לא סיימנו. יריב, אתה שולח את החלוקה לקבוצות.
3 קבוצות, לא צריך יותר. 3 קבוצות. אבל הקבוצות
לוקחות על עצמן לעשות עבודה -
שלנו תעשה -
שלכם תעשה, של כולם יעשו?
כולם יעשו -
דנה אורן ינאי:
הילה גרסטל:
משה ועקנין:
הילה גרסטל:
הישיבה הבאה, מישהו אמר שיש איתו בעיה, נכון? דנה, מי
אמר שהוא לא יכול לישיבה הבאה? את אמרת שאת לא
יכולה? יכול להיות שנזיז את ה-23.12 ל-30.12.25.
תודה רבה.

סיכום, החלטות והמלצות:
המלצות:

1. **דנה אורן ינאי** -
ממליצה להתחלק ל-3 תתי ועדות. להתחיל לרדת לשטח לפגוש אנשים.
לדבר איתם, לשמוע, להביא לכאן לשולחן את מה השטח מרגיש, ומשם
לצאת עם חשיבה.
2. **צבי וייס**-מציע להזמין לישיבה הבאה את מר צחי וייס, ראש הגרעין
התורני.

הילה גרסטל - סיכום והחלטות

1. הוחלט לקבל את רעיון החלוקה לתת ועדות. הקבוצות לוקחות על עצמן
לצאת לשטח ולעשות עבודה.
כל תת קבוצה תיפגש עד הפעם הבאה עם הנציגים הדתיים לחוד
והחילוניים לחוד ותבוא עם תוצרים.
באחריות יריב דרור לחלק ל-3 קבוצות ולשלוח את החלוקה לקבוצות.
2. לזמן את מר צחי וייס לוועדה הבאה. **באחריות מזכירת הוועדה**

בברכה,
גב' הילה גרסטל
יו"ר הוועדה

רשמה: אריאלה חגבי
מזכירת הוועדה